

Octubre 2021

«Sabem que Déu ho disposa tot per al bé dels qui l'estimen» (Rm 8,28)

La Paraula que ens proposem viure aquest mes està extreta de la carta de l'Apòstol Pau als Romans. Es tracta d'un llarg text ple de reflexions i ensenyaments, escrit abans d'anar a Roma per preparar la visita a aquella comunitat, que Pau encara no coneixia en persona.

El capítol 8 subratlla en particular la nova vida segons l'Esperit i la promesa de la vida eterna que espera a les persones, als pobles i a tot l'univers.

«Sabem que Déu ho disposa tot per al bé dels qui l'estimen»

Cada paraula d'aquesta frase està carregada de significat.

Pau proclama que, abans de res com a cristians, hem conegut l'amor de Déu i som conscients que tota experiència humana forma part del gran disseny de salvació de Déu.

Tot —diu Pau— contribueix a la realització d'aquest projecte: els sofriments, les persecucions, els defalliments i les debilitats personals, però sobretot l'acció de l'Esperit de Déu al cor de les persones que l'acullen.

A més a més, l'Esperit recull i fa seus els gemecs de la humanitat i de la creació (*Rm*, 8, 22-27) i aquesta és la garantia que el pla de Déu es realitzarà.

Per part nostra cal respondre activament a aquest amor amb el nostre amor, confiant-nos al Pare en qualsevol necessitat i donant testimoni de l'esperança en els cels nous i la terra nova (*Ap* 21, 1) que Ell prepara per a aquells que hi confien.

«Sabem que Déu ho disposa tot per al bé dels qui l'estimen»

Com acollir, llavors, aquesta forta proposta a la nostra vida personal i quotidiana?

Chiara Lubich ens suggereix: "Abans de res, no ens hem d'aturar mai en l'aspecte purament extern, material, profà de les coses, sinó creure que cada fet és un missatge amb el qual Déu ens expressa el seu amor. Llavors veurem que la vida, que se'ns pot mostrar com un teixit en el qual nosaltres solament veiem nusos i fils confusament entrellaçats, és en realitat una altra cosa: el disseny meravellós que l'amor de Déu va teixint sobre la base de la nostra fe.

En segon lloc, ens hem de lliurar a aquest amor en cada moment amb confiança i de manera total, ja sigui en les coses petites com en les grans. És més, si sabem confiar-nos a l'amor de Déu en les circumstàncies comunes, Ell ens donarà la força de confiar-nos-hi també en els moments més difícils, com ara una gran prova, una malaltia o el mateix moment de la mort.

Mirem, doncs, de viure així; per descomptat, no d'una manera interessada perquè Déu ens manifesti els seus plans i rebre consolacions de part seva, sinó només per amor, i veurem com aquest abandonament confiat és font de llum i de pau infinita per a nosaltres i per a molts altres”^[1].

Encomanem-nos a Déu en les situacions difícils, com la que explica O. L. de Guatemala: «Treballava de cuinera en una residència de gent gran. Un dia travesso el passadís i sento la veu d'una velleta que demana un got d'aigua. Arriscant-me a contravenir les normes que em prohibeixen sortir de la cuina, li dono el got d'aigua amb afecte. Els ulls de l'anciana s'il·luminen. A la meitat del got, m'agafa la mà: “Queda't amb mi deu minuts!”. Li explico que no hauria de fer-ho; que m'arrisco a ser acomiadada. Però aquella mirada... Em quedo. Em demana que preguem juntes: “Pare nostre...”. I finalment: “Canta alguna cosa, per favor”. Em ve al cap: “No ens emportarem res amb nosaltres, només l'amor...”. Els altres residents ens miren. La dona està feliç i em diu: “Déu et beneeixi, filla meva”. Poc després s'apaga. De totes maneres, vaig ser acomiadada per sortir de la cuina. La meva família, que viu lluny, necessita la meva ajuda, però jo estic en pau i feliç: vaig respondre a Déu i aquella dona no va fer sola el pas més important de la seva vida».

Letizia Magri

[1] C. Lubich: Palabra de vida, agost de 1984. Palabras de Vida /1 (1943-1990). Madrid: Ciudad Nueva, 2020; pp 313-314.